

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 333/2017-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti SONMAZI INVEST LIMITED, Diagorou 4, Kermia Building, Office 601, Nicosia, Cyprus, zastúpenej advokátom JUDr. Dušanom Repákom, Krížna 47, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10 Cb 1/2011 zo 16. júla 2015 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 36/2015 zo 14. decembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti SONMAZI INVEST LIMITED o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola elektronickou formou 3. apríla 2017 doručená sťažnosť SONMAZI INVEST LIMITED, Diagorou 4, Kermia Building, Office 601, Nicosia, Cyprus (ďalej len „sťažovateľka“), doplnená písomným podaním doručeným 6. apríla 2017, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Cb 1/2011 zo 16. júla 2015 (ďalej len „rozsudok súdu prvého stupňa“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obo 36/2015 zo 14. decembra 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že právny predchodca sťažovateľky bol v procesnom postavení žalobcu účastníkom konania o náhradu škody v sume 18 016 825,24 € s príslušenstvom, kde žalovaným bol Fond Národného majetku Slovenskej republiky (ďalej len „FNM“). Krajský súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 36 Cb 61/2002 z 9. januára 2006, ktorým žalobu zamietol. Právny predchodca sťažovateľky podal proti uvedenému rozsudku krajského súdu odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Obo 175/2007 zo 6. februára 2008 tak, že rozsudok potvrdil ako vecne správny. Na podnet právneho predchodcu sťažovateľky podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podľa § 243e ods. 1 v spojení s § 243f ods. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) mimoriadne dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 M ObdV 5/2009 z 31. marca 2011 tak, že uvedené rozsudky krajského súdu a najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Krajský súd v konaní vedenom už pod sp. zn. 10 Cb 1/2011 rozhodol opätovne rozsudkom zo 25. septembra 2014 tak, že odporcu zaviazal zaplatiť sťažovateľke sumu 17 684 886,38 € s príslušenstvom. V odvolacom konaní rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Obo 54/2014 z 9. apríla 2015 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd po vrátení veci odvolacím súdom rozhodol rozsudkom zo 16. júla 2015, ktorým žalobu sťažovateľky zamietol. O odvolaní proti rozsudku prvého stupňa rozhodoval opätovne najvyšší súd ako súd odvolací, ktorý napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny.

3. Sťažovateľka v sťažnosti vyjadruje svoju nespokojnosť s rozsudkom súdu prvého stupňa a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktoré považuje za arbitrárne porušujúce jej označené práva. Argumentuje tým, že krajský súd nerešpektoval rozhodnutie najvyššieho súdu o mimoriadnom dovolaní, ktorý podľa názoru sťažovateľky konštatoval a ustálil porušenie povinnosti FNM ako predpoklad pre uplatnenie nároku na náhradu škody. Ďalej argumentuje a polemizuje s právnymi názormi a závermi vo veci konajúcich súdov a tvrdí, že v okolnostiach posudzovanej veci boli splnené všetky predpoklady na priznanie nároku na náhradu škody, ktorá mala vzniknúť tým, že FNM neoprávnene vylúčil právneho predchodcu sťažovateľky z verejnej obchodnej súťaže.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka v závere svojej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie vyslovil nálezom porušenie jej označených základných práv napadnutými rozsudkami krajského súdu a najvyššieho súdu, napadnuté rozsudky zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie krajskému súdu. Sťažovateľka sa taktiež domáha priznania náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil

sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

9. Pokiaľ ide o rozsudok súdu prvého stupňa, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať označený napadnutý rozsudok krajského súdu, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu jej právam.

10. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti rozsudku súdu prvého stupňa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

11. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ústavný súd považuje ešte pred rámcovým preskúmaním námietok sťažovateľky za žiaduce poukázať na skutočnosť, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

12. Vychádzajúc z okolností posudzovaného prípadu považuje ústavný súd za vhodné pripomenúť, že v danej veci už bola nastolená právna istota právoplatným rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 175/2007 zo 6. februára 2008, ktorá bola prelomená na základe mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom, pričom mimoriadne dovolanie bolo podané výlučne z dôvodu, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

13. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že aj z početnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) možno vyvodiť kritický postoj ESLP k mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré závisia od úvahy príslušného orgánu verejnej moci, či dôjde k podaniu takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku, alebo nie a následne k vyneseniu rozhodnutia, ktorým sa zruší právoplatné konečné rozhodnutie. V zmysle judikatúry ESLP je však prípustné zasiahnuť do nastolenej právnej istoty právoplatným rozhodnutím vnútroštátneho súdu vtedy, ak v konaní došlo k zásadnej vade alebo závažnému excesu, ktorý je potrebné napraviť, ak sú tu mimoriadne okolnosti prípadu, pričom však podľa judikatúry ESLP za takúto vadu (exces) však nemožno považovať skutočnosť, že na predmet konania existujú dva rozličné názory, pretože právna istota v sebe zahŕňa požiadavku rešpektovania princípu *res iudicata*, ktorej prejavom je nezmeniteľnosť rozhodnutia. Uplatňovanie tohto princípu je zdôraznený zásadou, že žiadna zo strán nie je oprávnená žiadať o preskúmanie konečného a záväzného rozhodnutia len z toho dôvodu, aby dosiahla znovuo tvorenie prípadu a jeho nové skúmanie, pretože takýto mimoriadny opravný prostriedok by *de facto* mal charakter odvolania. Zrušené môžu byť iba na účely nápravy fundamentálnych chýb (pozri Ryabykh proti Rusku z 3. 12. 2003, sťažnosť č. 52854/99, bod 52). V tejto súvislosti tiež ESLP už judikoval, že nesúhlas s právnym posúdením prípadu odvolacím súdom nie je sám osebe mimoriadnou okolnosťou odôvodňujúcou zrušenie právoplatného rozhodnutia (pozri Kot proti Rusku z 18. 1. 2007, sťažnosť č. 20887/03, bod 29).

14. Vychádzajúc z uvedeného a skutočnosti, že vo veci konajúce súdy dospeli k rovnakému výsledku ako v konaní, ktorého predchádzalo mimoriadnemu dovolaniu podaného výlučne z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, je dostačujúcim pre záver, že bola rešpektovaná právna istota, ktorá bola nastolená skorším právoplatným rozsudkom najvyššieho súdu, pretože v danej veci neexistovali mimoriadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali prelomenie tohto konečného a záväzného rozhodnutia. Skôr naopak, výsledok, ku ktorému dospel najvyšší súd vo svojom napadnutom rozsudku, svedčí o tom, že v okolnostiach posudzovanej veci nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľka domáha touto sťažnosťou.

15. Pokiaľ však ide o argumentáciu sťažovateľky týkajúcu sa nerešpektovania záväzného názoru vysloveného najvyšším súdom, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka nesprávne interpretuje závery dovolacieho súdu, pretože najvyšší súd síce podrobil kritike obakonajúce súdy v otázke posúdenia, či FNM porušil právnu povinnosť zaradiť právneho predchodcu sťažovateľky do súťaže, avšak ostatné predpoklady zodpovednosti FNM za škodu, teda vznik škody a otázku kauzálneho nexu ponechal otvorenú s tým, že ju bude potrebné skutkovo a právne vyhodnotiť. Preto argumentácia sťažovateľky, že z právneho názoru vysloveného dovolacím súdom „*nepochybne vyplýva, že základ uplatneného nároku je daný*“, je mylná a nezakladá sa na pravde.

16. Navyše, z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa a následne napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal všetkými relevantnými námietkami sťažovateľky, keď poukazoval na nedostatky ponuky – návrhu právneho predchodcu sťažovateľky, ktoré odôvodňovali postup FNM, keďže účasť v obchodnej verejnej súťaži bola podmienená splnením viacerých formálnych a obsahových podmienok. Vo veci konajúce súdy na základe vykonaného dokazovania dospeli k záveru, že „*zo strany žalovaného nedošlo k žiadnemu protiprávnemu konaniu nezaradením ponuky žalobcu do OVS, pričom ak by k zaradeniu ponuky žalobcu do obchodnej verejnej súťaže aj došlo, neznamenalo by to, že by akcie spoločnosti SPaP, a.s. žalobca naozaj nadobudol a následne, že by ako budúci akcionár dosahoval budúci zisk*“. Najvyšší súd v súvislosti s týmto záverom poukazoval na to, že aj keby bol právny predchodca sťažovateľky do súťaže zaradený, jeho ponuka nemusela byť vyhodnotená ako víťazná už len z toho

dôvodu, že FNM mohol využiť ním vyhradené právo v súťažných podmienkach odmietnuť všetky ponuky v zmysle § 287 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov. Najvyšší súd ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia upozornil aj na skutočnosť, že „podmienky obchodnej verejnej súťaže neboli ďalej splnené ani tým, že Zmluva o splátkovom úvere č. 670/2002 (v texte aj ako úverová zmluva), nebola vymáhateľná a nepodmienená z dôvodu, že podľa čl. 1 bod 3, písm. d/ tejto zmluvy, veriteľ (banka) nie je povinný poskytnúť úver v prípade, ak dlžník nesplní alebo poruší ktorúkoľvek podmienku alebo povinnosť uvedenú v úverovej zmluve. Podľa bodu 5.2.2 predmetnej úverovej zmluvy predloženej žalobcom (spoločnosťou _____) bol tento dlžník najneskôr v prvý pracovný deň predchádzajúci pracovnému dňu, v ktorom dôjde k prvému čerpaniu úveru, vložiť na účet označený veriteľom (bankou) peňažné prostriedky vo výške 30 % kúpnej ceny (4 062 935.67 eur. resp. 122 400 000.- Sk). Bez posudzovania ďalších podmienok obsiahnutých v predmetnej úverovej zmluve je preto zrejmé, že táto úverová zmluva nebola v žiadnom prípade nepodmienenou v zmysle podmienok obchodnej verejnej súťaže. Závaznosť a vymáhateľnosť takejto zábezpeky nemožno preukazovať iba Čestným vyhlásením o preukazovaní legálneho pôvodu finančných prostriedkov, spoločnosti _____, ktoré predkladal žalobca.“.

17. Pokiaľ ide o údajnú škodu, ktorú v rámci konania sťažovateľka uplatňovala, najvyšší súd v napadnutom rozsudku uviedol, že „napriek tejto skutočnosti, odvolací súd k uplatnenej škode žalobcu pozostávajúcej zo skutočnej škody a ušlého zisku uvádza, že ani jedna z uvedených škôd nevznikla. Skutočnú škodu žalobca uplatňuje spolu v sume 3 585 000.- Sk, ktorá pozostáva z registračného poplatku 125 000,- Sk, spracovateľského poplatku za vystavenie úverovej zmluvy 1 020 000,- Sk, vypracovanie due diligence 1 590 000,- Sk, odmeny finančného poradcu 650 000,- Sk a hodnoty mediálnej kampane 200 000,- Sk. Podľa žalobcu sa nejedná o náhradu nákladov spojených s účasťou v súťaži, ale náhrady toho, čo by bolo vynaložené ako investícia za účelom dosiahnutia zisku. S takýmto argumentom žalobcu nemožno súhlasiť, keďže ide o sumu odvodenú jeho účasťou v obchodnej verejnej súťaži. Tieto výdavky žalobcovi vznikli v súvislosti so splnením podmienok Plánu predaja, bez ohľadu na to, či by v obchodnej verejnej súťaži bol úspešný alebo nie. Odvolací súd pre zdôraznenie uvádza, že žiaden z účastníkov obchodnej

verejnej súťaže, v zmysle podmienok tejto súťaže, nemal nárok na náhradu ním vynaložených nákladov, nakoľko podľa Plánu predaja na str. 5. všetky náklady v súvislosti s účasťou v súťaži znáša záujemca. Náklady záujemcov vynaložené v súvislosti s ich účasťou v obchodnej verejnej súťaži nepredstavujú v danom prípade žiadnu škodu. Zvyšnú výšku škody si žalobca uplatnil titulom ušlého zisku. K určeniu výšky ušlého zisku sa vyjadrila znalecká organizácia v znaleckom posudku na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 06. 05. 2005, č. k. 36Cb/61/02-216, ktorá dospela k záveru, že údaje použité na jeho výpočet, resp. určenie tohto ušlého zisku nie sú vierohodné a na ich základe sa nedá presne určiť predpokladaný zisk. Navyše, žalobcom nárokováaná výška škody vo forme ušlého zisku je nejasná, neurčitá a najmä nepreukázaná, tak ako na to poukázal aj súd prvej inštancie.“.

18. Uvedené závery najvyššieho súdu, že neboli splnené predpoklady na priznanie nároku na náhradu škody, sú odôvodnené logicky, vychádzajú z vykonaného dokazovania a sú presvedčivé. Podľa názoru ústavného súdu ich rozhodne nemožno považovať za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené.

19. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

20. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu

(II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Vzhľadom na uvedené úvahy argumentácia najvyššieho súdu (ani krajského súdu) nevykazuje znaky procesného excesu, ktorý by bol z ústavného hľadiska neakceptovateľný. Ústavný súd preto nemá dôvod do napadnutého rozsudku najvyššieho súdu svojím rozhodnutím zasahovať, pretože podľa jeho názoru medzi jeho obsahom a obsahom základného práva garantovaných čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

22. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podnikateľ podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na vyčerpávajúce a presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozsudku nezistil žiadnu relevantnú súvislosť medzi namietaným porušením označeného základného práva a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti ďalej dodáva, že najvyšší súd sa riadne zaoberal námietkami sťažovateľky a ústavne konformným spôsobom vysvetlil, prečo v jej veci bol uplatnený nárok nedôvodný vzhľadom na nepreukázanie predpokladov vzniku nároku na náhradu škody, preto interpretácia a aplikácia na vec vzťahujúcich sa noriem sledovala ich zmysel a účel.

23. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ostatnými v nej uplatnenými návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2017